

РЕШЕНИЕ

№ 496

гр. София, 28.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 30.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12626** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК.
Образувано е по искова молба с вх. № 32684/16.11.2017 г. на АССГ, предявена от [фирма], ЕИК:[ЕИК], впоследствие пренаименована на [фирма], с която е предявен иск срещу БНБ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на твърдяно незаконосъобразно действие („алтернативно“ - бездействие) на БНБ по прилагането на Директива 94/19/ЕО във връзка с изплащането на гарантирания размер на депозитите в [фирма] (в несъстоятелност). Иск се присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, в общ размер от 606 818,39 лева главница и лихва за забава от 207 576 лева за периода 20.06.2014 г. – 30.10.2017 г., ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано от предявяването на иска /16.11.2017 г./ до окончателното изплащане на главницата. Предявява и евентуален иск: - за сумата от 606 818,39 лева главница и законна лихва – 207 576 лева, за периода от 20.06.2014г. до 30.10.2017г. ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано от предявяването на иска /16.11.2017 г./ до окончателното изплащане на главницата.

Ищецът поддържа, че е бил вложител в [фирма] по договор за разплащателна сметка. Тъй като БНБ е нарушила своите законови задължения като не е упражнила контрол и надзор върху дейността на [фирма] по отношение на експозиции и отчитане на загуби, това е довело до обявяване на банката в несъстоятелност, с начална дата на

неплатежоспособността 20.06.2014 г. Въпреки констатациите в доклад от 29.11.2010 г., БНБ не е изпълнила задължението си по чл.103а, ал.2 от Закона за кредитните институции/ЗКИ и не е наложила допълнително капиталово изискване на банката, а само е дала препоръки. Излагат се аргументи за нарушение от страна на ответника на чл.2, ал.6 от Закона за БНБ и чл.79 ЗКИ и на задълженията, произтичащи от правото на Европейския съюз. Сочи се, че в качеството си на компетентен орган в Република България за упражняване надзор върху банките по смисъла на чл.4, § 1, т.40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. БНБ отговаря обективно за всички вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните актове, действия или бездействия, без това да е обвързано с наличието на вина у длъжностно лице. Сочи се, че разпоредбата на чл.79, ал.8 ЗКИ, съгласно която БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица носят отговорност за вреди само ако са действали умишлено, противоречи на правото на ЕС и на принципите на ЗОДОВ, предвиждащ безвиновна отговорност на държавните органи. Твърди, че за периодите 2010 г, 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 01.01.- 31.03.2014 г. К. „АД“ е със собствен капитал отрицателна величина, като през тези периоди са извършени сериозни нарушения на чл.103, ал.1 ЗКИ. За тези периоди БНБ не е упражнила контролните си и надзорни функции по чл.103, ал.2 ЗКИ, а именно: не е отправила писмени предупреждения до банката; не е свикано общо събрание на акционерите; не е разпоредено писмено преустановяване и отстраняване допуснатите нарушения и предприемане мерки за подобряване финансовото състояние на банката; не са наложени по-строги надзорни изисквания тъй като банката не отговаря на изискванията на чл.73, ал.1 и чл.73а ЗКИ; не е наложено допълнително капиталово изискване над минимално изискуемото; не е разпоредено писмено да се променят лихвите, които значително надхвърлят пазарните нива; не е ограничена дейността на банката или да се забранят определени сделки, дейности или операции; банката не е задължена писмено да увеличи капитала си; не е забранено плащането на дивиденди или разпределяне на капитала под друга форма; не е изискано ограничаване на оперативните разходи и/ли плащането на бонуси, премии; не е изискано да се извършат промени във вътрешните правила и процедури; не са лишени от право на глас акционер и/или не му е наредено писмено да прехвърли акциите и; не е разпоредено писмено банката да освободи едно или повече лица, оправомощени да управляват и представляват банката, както и членове на управителния и надзорен съвети; не е забранено извършването на сделки и операции с лица, с които банката е в тесни връзки; не са поставени допълнителни изисквания към банката във връзка с извършваната от нея дейност. Развити са аргументи, че в съгласно чл.79, ал.1 и 2 от ЗКИ БНБ е длъжна да упражнява контрол и надзор върху търговските банки и в тези хипотези БНБ действа в условията на обвързана компетентност. Крайният извод е, че за периода 2010 г. - 2014 г. БНБ не е упражнила дължимите контрол и надзор върху [фирма], и това фактическо бездействие е довело до неплатежоспособността на банката.

Ищецът твърди, че ответникът е нарушил и Наредба № 9/2008 г. за оценка и класификация на рискови експозиции на банките и Наредба № 8/2006 г. за капиталовата адекватност на кредитните институции и Наредба № 11/2007 г. за управлението и надзора върху ликвидността на банките. Ако БНБ бе осъществил действителен банков надзор, [фирма] е трябвало да бъде поставена под особен надзор и лицензът ѝ да бъде отнет още на 01.01.2012 г. Практически към 31.12.2010 г. собственият капитал на [фирма] е отрицателна величина – минус 10 710 000 лв.,

като тя нараства всяка следваща година: 31.12.2011 г. минус 202 933 000 лв., 31.12.2012 г. – минус 590 341 000 лв., 31.12.2013 г. минус 1 063 265 000 лв. и към 30.06.10`4 г. - минус 1 489 532 000 лв. Горното сочи, че още след 31.12.2011 г. БНБ е следвало да отнеме лиценза на банката. Бездействията на БНБ, произтичащи пряко от ЗКИ и подзаконовите нормативни актове са довели до неплатежоспособността на [фирма]. Искането е да бъдат отменени фактическите бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражнен надзор и контрол на [фирма] и да бъде осъден ответника да заплати горепосочените суми.

При условията на евентуалност е предявен иск за установяване на посочените в исковата молба фактически бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражнен надзор и контрол на [фирма] и да бъде осъден ответника да заплати същите суми.

Ответникът Българската народна банка прави възражение за недопустимост на исковете. Твърди, че Българската народна банка не е част от държавната администрация, банката притежава отделно имущество, наличието на специален закон – Закона за кредитните институции изключва приложимостта на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди доколкото е налице твърдяно бездействие на Българската народна банка да изпълни свое задължение, пряко произтичащо от закона. На основание чл. 257, ал. 1 от АПК не подлежи на разглеждане по същия процесуален ред като искът за обезщетение, ответниците по посочените два иска (иска по чл. 257, ал. 1 от АПК и иска по чл. 203 и сл. от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди) са различни, условия за допустимост на единия от исковете е съответният акт, действие или бездействие да са били отменени преди това по съответния ред. Искът е предявен срещу ненадлежна страна (Българската народна банка не притежава правомощия да изплаща на вложителите суми по гарантираните влогове в банките).

Ответникът Българската народна банка /БНБ/ в отговора на исковата молба излага съображения, че БНБ не носи отговорност по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.203 – 208 от АПК. БНБ и нейните органи не носят отговорност за вреди при упражняване на надзорните им функции.

По основателността на исковете се излагат съображения за липсата на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, извършено при или по повод изпълнение на административна дейност. Отново се сочи, че не се касае до неизвършването на фактически, а на правни действия. Решението за отнемане на лиценз на банка е административен акт, а не фактическо действие. Бездействие, изразяващо се в неотнемане на лиценза на К., представлява недопустимо обжалване на мълчалив отказ по издаване на акт. Не е налице твърдяното неупражняване на банков надзор, водещо до вреди за ищеца. Преценката за наличие на бездействие следва да бъде направена при анализ на нормативно установено задължение или възможност за действие. Задълженията като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактно, а конкретно регламентирани в Конституцията, в законовите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да се отграничи кога тяхното неизпълнение влече последиците на отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

Ответникът сочи, че за ищеца не са настъпили имуществени вреди в следствие на отнемането на лиценза на К.. Твърди, че доколкото ищецът не е посочил изобщо в какво конкретно се изразява твърдяното незаконосъобразно бездействие и на кой орган, то липсва и доказана причинно-следствена връзка от фактическия състав на

отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Не е налице незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред. Неизпълнение на задължение в срок не е незаконосъобразно бездействие, а по-скоро като мълчалив отказ. Чл. 103а ЗКИ е станала норма с изм. ДВ бр.27/25.3.2014 г. след поставянето на К. АД под надзор. Регламент 575/2013 г. е влязъл в сила на 1.1.2014 г., поради което не може да се поддържа неизпълнение на задължения считано от 2010 г.

Неоснователността на исковите обосновава и с липсата на възможността за пряко приложение на директивата спрямо вложителите, като това обстоятелство се аргументира и с решение на Съда на Европейския съюз от 12 октомври 1994 г. по дело C-222/02. Недопустимостта, респективно неоснователността на исковите се обосновава и с обстоятелството, че директива Директива 94/19/ЕО е транспонирана правилно в българското законодателство. Чл. 1, параграф 3, буква „i“ от директивата няма директен ефект тъй като не е достатъчно ясна, точна и безусловна, като същата предоставя право на преценка най-малко по три въпроса – кой е компетентният орган, който следва да извърши преценката за неналичност на депозитите, с какъв акт и по каква процедура да се извърши това установяване, след като последиците на директивата зависят от приемането от страна на държавата на актове на вътрешното право, указващи компетентния орган и вида решение за установяване на неналичност, то недопустимо е признаването на нейното пряко действие.

Представителят на СГП изразява становището за неоснователност на исковите и моли да се отхвърлят.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Установяват се следните факти, а именно: ищецът е сключил с [фирма], сега – в несъстоятелност, на 15.2.2006 г., безсрочен договор за разплащателна сметка на юридическо лице-търговец № 55216.

На 19.1.2010 г. – договор за платежни услуги и откриване на разплащателна сметка.

На 2.12.2013 г. – договор за стандартен срочен депозит.

На 27.12.2013 г. – договор за стандартен срочен депозит.

Общо по тези договори ищецът е имал вземане за сумата от 611190,34 лв., като вземането е било прието в производството по несъстоятелност на К. АД /н./.

Видно от представените частични сметки за разпределение между кредиторите на [фирма] (в несъстоятелност) с приети вземания по чл.69, ал.1 от З. на [фирма] са разпределени и изплатени суми по приети вземания, произтичащи от обсъдените по-горе договори.

На 20.06.2014г. на основание чл.115, ал.2, т.2 и т.3 от Закона за кредитните институции с решение №73/20.6.2014 г. на Управителния съвет на БНБ поставя банката под особен надзор за срок от три месеца.

Издадена е от назначените квестори на банката заповед № К-21/3-1220/25.6.2014 г., с която е наредено, на основание решение № 73/20.6.2014 г. на Управителния съвет на БНБ, да се анулират всички издадени валутни преводни нареждания със започната и неуспешно довършена обработка.

Режимът на специален надзор е бил удължен до 20 ноември, с решение № 114 от 16.09.2014 г. на управителния съвет на Българската народна банка, като се установява, че изплащането на гарантираните депозити е започнало от 04 декември 2014 г

На 27.10.2014 г. БНБ внася в НС доклад за ситуацията в нея и предприетите действия. На 06.11.2014 г. БНБ отнема лиценза на Корпоративна търговска банка.

На 04.12.2014г. Фондът за гарантиране на вземанията започва изплащане на такива. Предвид така установеното от относимите по делото доказателства, съдът намира следното:

В исковата молба се поддържа искане, посочено като главен иск - за отмяна на фактически бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражнен надзор и контрол върху дейността на [фирма] и искане да се осъди ответника - БНБ да заплати сумите в размер в общ размер от 606 818,39 лева главница и лихва за забава от 207 576 лева за периода 20.06.2014 г. – 30.10.2017 г., ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано от предявяването на иска /16.11.2017 г./ до окончателното изплащане на главницата.

Съдът приема, че така предявеният иск покрива фактическия състав на чл.257, ал.1 и ал.2 от АПК, който и се сочи като правно основание в исковата молба. Искането по чл. 257, ал.1 от АПК има за предмет установяване на бездействие на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, което може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове. Съгласно ал.2 на чл. 257 от АПК с решението съдът осъжда административния орган да извърши действието, като определя срок за това или отхвърля искането. С решението по чл. 257, ал.2 от АПК съдът не може да постанови осъдителен диспозитив за присъждане на суми, каквото е искането на ищеца, поддържано в исковата молба и в уточняващата молба-становище. Доколкото в исковата молба се поддържа искане за отмяна на фактически бездействия на БНБ, изразяващи се в неупражнен надзор и контрол върху дейността на [фирма] и осъждане за заплащане на исковите суми/посочени по-горе/, съдът намира, че е сезиран с недопустим иск, тъй като от една страна твърдените фактическите бездействия на БНБ са преустановени преди предявяване на иска в съда, който извод следва от твърденията в исковата молба и факта на обявяване на К. в несъстоятелност, а от друга страна - с оглед недопустимостта на заявеното искане по чл. 257 от АПК, поддържано в условията на кумулативност с осъдителен иск за исковите суми.

По изложените съображения този иск следва да бъде оставен без разглеждане и производството по него да бъде прекратено.

Следва да бъде разгледан евентуално предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203 и сл. от АПК за присъждане на обезщетение за имуществени вреди (претърпяна загуба) в размер на 606 818,39 лева главница и лихва за забава от 207 576 лева за периода 20.06.2014 г. – 30.10.2017 г., ведно със законната лихва, считано от предявяването на иска /16.11.2017 г./ до окончателното изплащане на главницата.

По възраженията за липса на пасивна процесуална легитимация.

Действително, Българската народна банка функционално и организационно не принадлежи към системата на администрацията. Тя се отчита пред Народното събрание, което, наред с Президента, избира ръководните ѝ органи. Управление „Б. надзор на БНБ се ръководи от подуправител, избран от Народното събрание. Независимостта на БНБ е изрично прогласена в чл. 44 от ЗБНБ, съгласно който, в редакцията към момента на настъпване на твърдените вреди, при упражняване на правомощията и изпълнение на задълженията си по този закон Българската народна банка, управителят и членовете на управителния съвет са независими и нямат право да искат или да приемат указания на Министерския съвет и на други органи и институции. Министерският съвет и другите органи и институции нямат право да

дават указания на Българската народна банка, на управителя или членовете на управителния съвет.

Същевременно обаче, Българска народна банка е публично-правен орган, на когото са възложени публичноправни функции. Една от тях е и надзорът на кредитните институции, съгласно чл. 1 , ал. 2 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/. Във връзка с надзорните правомощия на БНБ, тя може да издава индивидуални административни актове, които подлежат на съдебен контрол - чл. 151, ал. 3 ЗКИ. Следователно, принципната независимост на БНБ и разграничаването ѝ от системата на администрацията не изключват обстоятелството, че на нея са възложени конкретни административни правомощия. В тези случаи действа като административен орган по смисъла на §1, т. 1 ДР на АПК.

Вторият основен елемент за обуславяне на приложимостта този закон, с оглед преценката за допустимостта на иска, е вида на дейността, осъществявана от Българската народна банка. Отговорът на този въпрос ще обуслови и подсъдността на спора, а именно - на административния съд или на общите граждански съдилища. В тази връзка настоящата съдебна инстанция съобразява мотивите, съдържащи се в тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. на О. от ГК на ВКС и О. от I и II колегия на ВАС, съобразно което разграничението на подсъдността се извършва въз основа на критерия „при или по повод изпълнение на административна дейност“. Ето защо следва да се приеме, че компетентният съд да разгледа предявените иски е Административен съд София-град.

Въпросът за процесуалната допустимост на исковете, от гледна точка пасивната процесуална легитимация, е решен и в многобройните определения на ВАС (напр. - Определение № 6061/19.05.2016 г., по адм. дело № 5711/2016 г.; Определение № 5950/18.05.2016 г., по адм. дело № 6571/2016 г., определения на ВАС, по: адм. дело № 4224/2015 г., адм.дело № 9410/2015 г., адм. дело №12551/2015 г., адм.дело № 13171/2015 г.), с които е прието, че: БНБ, макар да не принадлежи към системата на изпълнителната власт, разпоредби от ЗБНБ ѝ възлагат властнически правомощия, което я определя като административен орган, във втората хипотеза на §1, т.1 ДР АПК, с оглед на което БНБ може да бъде ответник, при условията на чл. 205 АПК по предявени иски за обезщетение за вреди от бездействие, при неупражняване на административните правомощия, спрямо друга търговска банка, вкл. за бездействие по неспазване задължения, произтичащи пряко от Директива 94/19/ЕО и свързаните с тях разпоредби от националното право.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявените иски за процесуално допустими. Редът за ангажиране отговорността на БНБ за вреди, причинени от нейни органи във връзка с осъществяване на вменената ѝ от закона надзорна дейност следва да се ангажира по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

По основателността на евентуално предявените иски.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.

Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.

В тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата.

Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожавани, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен -член 204, ал. 1 от АПК, който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Действително, БНБ е компетентният орган за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл.4, пар.1, т.40 от Регламент (ЕС)№ 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 25.06.2013 година, а възложеното ѝ в чл.13 и чл.36 ЗКИ правомощие да издава и отнема лицензи на банки е естествено продължение на надзорната дейност върху тях и при тази своя дейност БНБ осъществява властнически правомощия-разполага с решаващи,

регулиращи и санкциониращи функции спрямо банките, а отношенията по повод надзора с частноправните субекти, клиенти на тези банки, не са равнопоставени. В този смисъл определение № 18/07.04.2017г. по дело № 15/2017г. на смесен Петчленен състав на ВКС и ВАС. Това следва и от разрешението, дадено в т. 5 от Диспозитива на Решението по дело С-571/16 на СЕС, че разпоредбата на чл.4, пар.3 ДЕС, както и принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение зависи от спазването на допълнително условие, вредата да е причинена умишлено от съответния държавен орган.

Същевременно, ищецът основава твърденията си на чл.103а от ЗКИ ,както и на Регламент 575/2013, като в същото време твърденията му се отнасят до бездействие ,а от тук и за дължимо действие на БНБ, считано от 2010г. Разпоредбата на член 103а от ЗКИ е приета с изменението му с ДВ бр.27 от 25.03.2014г. т.е. непосредствено преди поставянето на К. по надзор. Аналогично е и действието на Регламент 575/2013г., в сила от 01.01.2014г.

На следващо място, съдът намира, че ищецът, чиято е доказателствената тежест, не доказва наличието на претърпени имуществени вреди. Такива биха били налице, ако се докаже намаляване на имуществото му чрез намаляване на активите или увеличаване на пасивите (задълженията). В настоящия случай такова намаление не се установява, тъй като вземането на ищеца към [фирма] /в несъстоятелност/ не е погасено. Видно от представените доказателства това вземане е прието и е в списъка на кредиторите. Нещо повече, при извършените частични разпределения ищецът е получил част от сумата по това вземане.

Съдът съобразява и мотивите, съдържащи се в решение на ЕСПЧ, съгласно което държавата не може по принцип да бъде държана отговорна за неизвършено плащане при неплатежоспособност на частен длъжник (S. c. F., № 50342/99, §39, 27 май 2003 г.). Действително, за неопределен период от време ищецът е бил лишен от възможността да ползва свои притежания, но впоследствие част претендираната сума, равностойността на която се иска като вреда, е била изплатена. За друга част, действително, би настъпила вредата, но тя е поради забавеното изплащане. Ищецът продължава да бъде кредитор на К. за вземането си по своите банкови сметки, фигурира в списъка на кредиторите на банката с приети вземания, тя продължава да има вземане за паричните си средства, вкл. и за обезщетение за забавеното им плащане. Следователно не е налице претърпяна от ищеца вреда.

С оглед изложеното съдът намира, че искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Предвид неоснователността на главния иск, като неоснователен следва ад асе отхварли и акцесорния иск за заплащане на лихви за забава върху главницата, както и за законната лихва от предявяването на иска /30.10.2017 г./ до окончателното ѝ изплащане.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по

претенциите на страните за присъждане на разноски. С оглед изхода на делото на ищеца не следва да бъдат присъждани такива.

В член 10 ЗОДОВ се съдържат изрични разпоредби за разноските в производствата по този закон. Тази изрична законова регламентация на отговорността за разноски изключва приложимостта на чл. 143, ал. 3 АПК и чл. 78, ал. 3 ГПК. Разпоредбата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, която регламентира възможността ищеца да заплати на ответника адвокатско възнаграждение, съгласно разпоредбата на § 6 от ПЗР на ЗОДОВ се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, като неприключилите до влизането в сила на този закон производствата се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последващо въззивно или касационно обжалване. Тъй като искът е предявен на 16.11.2017 г., т.е. преди влизане в сила на чл.10, ал.4 /обнар. ДВ,бр.94/2019 г./ разноските следва да се присъждат по правилото на чл.10, ал.2 ЗОДОВ. Съгласно този законов текст при отхвърляне на иска ищецът дължи на ответника разноските по делото, но не и адвокатското възнаграждение. Ето защо ответникът няма право на разноски за адвокатско възнаграждение.

Въз основа на тези мотиви и на основание чл. 172 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 64-ти състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения иск от [фирма], ЕИК[ЕИК], впоследствие пренаименована на [фирма], срещу БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА за отмяна на нейни фактически бездействия, изразяващи се в неупражнен надзор и контрол върху дейността на ТБ [фирма](н) и за осъждане Българска народна банка [населено място] да заплати сумите в общ размер от 606 818,39 лева главница и лихва за забава от 207 576 лева за периода 20.06.2014 г. – 30.10.2017 г., ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано от предявяването на исковата молба /16.11.2017 г./ до окончателното изплащане на главницата и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази му част.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от [фирма],[ЕИК], впоследствие пренаименована на [фирма] срещу Българска народна банка за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, претендирани от фактически бездействия на Българската народна банка през периода 2010 г. -2014 г. - неупражнен надзор и контрол върху дейността на ТБ [фирма](н), в общ размер от 606 818,39 лева главница и лихва за забава от 207 576 лева за периода 20.06.2014 г. – 30.10.2017 г., ведно със законната лихва върху дължимите суми, считано от предявяването на исковата молба /16.11.2017 г./ до окончателното изплащане на главницата.

РЕШЕНИЕТО в частта, с която е прекратено производството има характер на определение, поради което може да се обжалва с частна жалба до Върховния

административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщението до страните.

Решението в останалата му част подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: